Een Moderne Asschepoester

door J. S.

Ik stond voor den grooten spiegel op mijn kamer en was heel tevreden. Ik zag er allerliefst uit in mijn rose japonnetje met dons afgezet en ik hoopte nu maar, dat ze me niet te ver van Dick Welson af zouden zetten aan tafel! Sommige gastvrouwen hebben ér juist slag van, de menschen, waar je iets om geeft, zóó ver van je af te zetten, dat ze 't heele vervelende diner door, zelfs niet te beroepen zijn.

En als Dick er vanavond niet was bleef ik veel liever gezellig thuis bij moedertje want er is niets gezelligers te bedenken dan een avond met moeder alleen. Moedertje dribbelde bedrijvig heen en weer.

„Zeg, moeder, vindt u mijn schoentjes nu ook niet beeldig?" en vol trots stak ik de kleine wit satijnen voeten vooruit. Moeder lachte.

„Ik geloof, Elly, dat ze veel te klein zijn, kleine ijdeltuit, die je bent. Ik ben bang, dat je er van avond erge pijn van zult krijgen."

„O neen, moedertje," lachte ik vroolijk terug. „ze passen precies," en ik dacht er aan, hoe Dick op ons laatste gezellige avondje 't er nog over gehad had, *hoe* afschuwelijk hij 't vond, als 'n vrouw groote voeten had. Met voldoening bekeek ik de *mijne*, ze waren klein, héél klein en .. ik wilde niet voelen, dat mijn kleine teen nu al op oproerige wijze begon te protesteeren.

Nog een laatste kus van moedertje en 't rijtuig rolde weg. —

't Was heel gezellig bij de familie Mertens; ter eere van het verlovingsfeest van hun jongste dochter, mijn vriendin, waren heel veel gasten genoodigd. Dick wás er, gelukkig! en o, wat 'n zaligheid, aan tafel zaten we naast elkaar. En wat 't prettigste was, hij vond 't óók heerlijk, hij zei 't wel niet, maar toonde het en dat was nog méér waard.

We zaten met een vroolijk clubje bij elkaar en ik voelde me in den zevenden hemel, niettegenstaande de steeds heviger protesten van de geknelde teenen in de wit satijnen schoentjes. Ik lachte en schertste en *wilde* ze vergeten, maar voeten schijnen ook een wil te hebben en ze begonnen te plagen, te knellen en te branden als vuur. Met mannenmoed verzette ik mij er tegen en was de vroolijkste van allen. Maar mijn pijnigers begonnen opnieuw en nu met zulke hevige vlijmende steken als ik nooit gedacht had, dat onschuldige wit satijnen schoentjes zouden kunnen toebrengen. En ik kon niet meer eten of lachen, Dick kon me zelfs niet veel meer schelen, ik wilde, dat ik bij moedertje zat met mijn wijde warme pantoffeltjes aan. — Plotseling boog Dick zich tot mij over, bezorgdheid in zijn prettige, donkere oogen: „Is er iets, Elly, je wordt zoo stil?"

„Och niets," lachte ik verlegen. Zou ik 't hem zeggen? Neen! — dan wist hij meteen wat een onmogelijk dom ijdeltuitje ik geweest was en ik probeerde met den moed der wanhoop weer mee te schertsen. Maar Dick bleef me onbemerkt gadeslaan en ik voelde me al rooder en rooder worden, tot ik ten laatste uit zenuwachtigheid vrij kattig zei, dat ik niets onhebbelijker vond, dan dat menschen je aldoor zaten aan te staren.

Dick glimlachte haast onmerkbaar en wendde zich nu vol dienstijver tot zijn andere buurdame. Gelukkig! nu lette niemand op mij en heel voorzichtig trachtte ik de kleine satijnen kwelgeesten van de voeten te schuiven. Eindelijk gelukte het en ik had wel een gilletje van verrukking willen geven toen mijn kwelduiveltjes onhoorbaar op 't dikke tapijt afgleden.

Ik herleefde weer, plaagde en lachte en sloot weer vriendschap met Dick. Na vele voordrachten, speeches, enz. kwam 't einde van het diner en ons clubje hunkerde er naar, want met algemeene stemmen was 't voorstel aangenomen, het einde van den avond in een geïmproviseerd bal te herscheppen. Voorzichtig trachtte ik nu met de punt van mijn voet naar de weggegleden schoentjes en al heel spoedig was 't rechter kwelduiveltje weer op zijn plaats. Nu nog de linker. Maar hoe ik ook tastte en voelde en zocht er was geen tweede schoen te vinden. Ik liet mijn zakdoek vallen en wierp in 't oprapen een snellen spiedenden blik onder de tafel, maar ik zag niets dan keurig geschoeide voeten, mijn vluchteling was nergens te bekennen. Ik werd er zenuwachtig van en o hemel! daar had je 't al! De gastvrouw gaf 't teeken tot opstaan. Dick boog zich diep tot mij over: „Voor mij de eerste dans, is 't niet, Elly? Zullen we vast een gezellig hoekje uitzoeken?"

Ik geloof dat ik iets heel doms en dwaas antwoordde, want Dick keek me vol verbazing aan en lachte toen erg vroolijk. Gelukkig kwam een dikke heer als reddende engel opdagen en vroeg of hij Dick even kon spreken. Dick is dokter en begint een prachtige praktijk te krijgen. En ik maakte gebruik om in dit oogenblik van algemeene verwarring, verschuiven van stoelen, opstaan en loopen, zoo behendig ik kon naar de dichtst bijzijnde sofa te hinken. O, o wat had ik een spijt van mijn domme ijdelheid; dansen, waar ik zoo dol op ben, kon ik niet meer en hoe moest ik in 's hemelsnaam aan mijn schoentje komen? De gasten zaten nu in gezellige groepjes bijeen en een van de heeren zette zich aan de piano. En nu stond ook ons tafelclubje om mij heen en plaagde en lachte en wilde me ook aan 't dansen hebben. Maar ik weigerde, bewerende, dat mijn voet me erge pijn deed. En toen ze ongeloovig lachend in paren wegzweefden, trok ik Lize, mijn vriendin, naar me toe en vertelde mijn schoenendrama Natuurlijk had ze er de grootste pret in, maar beloofde toch onmiddellijk voor mij op onderzoek uit te gaan. Op dit oogenblik zag ik Dick met heel ondeugend flikkerende oogen en een vroolijk troepje om hem heen, de deur van de eetkamer uitkomen met in zijn hand .... een wit satijnen schoentje! Ik voelde me beurtelings rood en wit worden. O, o, wat een rampzalige gevolgen van één oogenblik van dwaze ijdelheid! Dick ging naar de gastvrouw en vroeg haar iets, wat zij lachend scheen toe te staan. En toen, onder groote belangstelling en vroolijkheid van alle gasten, boog Dick voor iedere dame en vroeg:

„Of zij de schoone was met 't kleinste feeënvoetje uit [het land,
Dat passen zou in 't schoentje op zijn hand".

en hij zwoer met geen andere dan deze moderne Asschepoester, den eersten dans te doen. Groot gelach en vroolijkheid natuurlijk en de dames staken de keurig geschoeide voetjes uit, maar steeds waren 't twéé schoentjes en Dick ging schertsend verder.

Ten slotte was 't mijn beurt en Lize's oogen tintelden van pret. Met een bijzondere plagerige flikkering in de oogen, boog Dick de knie en vroeg of hij ook mij even passen mocht. Aller oogen waren nu op mij gericht en ik voelde me hoe langer hoe verlegener worden. Maar Lize zei lachend: „O, Dick, je komt precies als dokter van pas, haar voet doet erge pijn, dus heel voorzichtig passen, hoor!"

En Dick boog zich vol bezorgdheid over den „pijnlijken" voet en bracht snel en handig de witte vluchteling weer op zijn plaats. Er ging een klein hoera op, dat de ridder zijn Asschepoes gevonden had. Lize's moeder tikte me op de wang en plaagde, dat ze niet wist, dat ik zoo'n ouden stamboom had, die tot Asschepoester klom. De anderen maakten allerlei complimentjes en 't gaf een heele vroolijkheid. De heer aan de piano zette een heerlijke wals in en Dick boog nogmaals en of ik wilde of niet, ik gleed weg in zijn sterke armen.

Hij danste heerlijker dan ooit en toen we even later in een gezellig hoekje zaten, speelde hij den ootmoedigen zondaar, die vol berouw om vergeving smeekte.

Maar hij had mij nog veel en veel meer te vertellen ....

Toen, na de eerste, lange kus, met mijn hoofd aan zijn schouder rustend, zei ik: „Zeg, Dick, je moet niet denken, dat mijn voeten werkelijk zoo klein zijn; ik heb een nummer grooter hoor! en 't was niets dan ijdelheid ... en ik deed 't alleen, omdat jij 't zoo leuk vond ...."

Maar Dick lachte, echt jongensachtig-plagerig, en vroeg met ondeugend flikkerende oogen:

„En *wie* zou wel het wit satijnen kwelduiveltje zoo handig in zijn jaszak verborgen hebben, denk je?

Mijn diep verontwaardigd antwoord werd onmiddellijk onverstaanbaar gemaakt en zoo ging het met alle verdere protesten, tot ik 't tenslotte maar opgaf, en 't gelukkigste meisje was, dat ooit met een paar te nauwe schoentjes een soirée heeft doorgebracht.

Herfst in 't duin. *(foto Bern. F. Eilers).*

De zaak Schröder en „Panorama".

Toen wij bij de veroordeeling van den heer Schröder, hoofdredacteur van het dagblad „De Telegraaf", om zijn bekende uitlating, in ons blad protest aanteekenden tegen dit vonnis, een protest, dat allerminst uit persoonlijke doch uit zuiver journalistieke, dus ons vàk rakende overwegingen werd geschreven, zijn er enkele abonné's geweest, die ons hun abonnement opzegden..... Wij hebben deze daad, hoezeer wij ze natuurlijk betreurden, voor kennisgeving aangenomen, bemoedigd trouwens al weer, doordat er een aantal abonné's, heel wat keeren grooter, er juist daardoor weer bijkwam. Thans willen wij er den eersten even door middel van ons blad — dat zij nu wel niet meer als abonné, maar natuurlijk nog wèl als los-nummer-kooper lezen — op wijzen, dat wij met ons oordeel toch niet in zulk een slecht gezelschap verkeerden: Oók het gerechtshof te 's-Hertogenbosch, heeft, **overwegende dat het wettig en overtuigend bewijs van het aan beklaagde ten laste gelegde en van zijn schuld daaraan niet geleverd is,** het **vrijsprekend** vonnis der rechtbank te Amsterdam d.d. 14 December 1915 **bevestigd.** Deze uitspraak doet ons genoegen, in de eerste plaats omdat het hier betreft de kwestie der persvrijheid, en in de tweede plaats,... nu ja, omdat er uit blijkt dat wij met ons protest gelijk hadden. En dit laatste vooral verheugt ons, omdat het een rehabilitatie is tegenover het aantal abonné's, die meenden, dat onze uitlating niet op haar plaats was. — Zullen zij zich nù weer abonneeren?

DE REDACTIE.